

Hejdánek, Ladislav → Kuchařová, Vilma

Ladislav Hejdánek

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), ed. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, p. 132-134

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), vyd. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, str. 132-134

◆ korespondence, česky, vznik: 2. 4. 1972 ◆ poznámka: dopis z vazby

◆ correspondence, Czech, origin: 2. 4. 1972

Praha, 2. dubna 1972

Milá Viluško,

moc Ti děkuju za všechna tři psaní: první jsem dostal 7. 3., obě další teď koncem měsíce (27. 3., obě najednou). – Budu teď kolem 9. dubna také hodně vzpomínat, ještě víc než jinak. Na Jeníka vzpomínám dost často, měl jsem ho rád. Jaká to je škoda, že se nemohl těšit z té své tak pečlivě opatrované zahrádky, když na to měl konečně dost času. – Já tady vůbec hodně vzpomínám na dávné časy, když jsem byl ještě malý kluk. Velký kus dětství mám spojený s Pískem a s Vámi se všemi. Strýčka i tetičku mám v dobré paměti, i když jinak mám v paměti hodně věcí nabouraných tou encefalitidou a teď zase tím otrěsem. Na Kolárovu ulici si dobře vzpomínám, na Lolinku, jak v chodbě (v předsíni) tancovala s bačkorem, na nákupy u Pouzů atd. atd. A taky pozdější léta, když jsme tam byli s Hedou po svatbě a pak znovu s Péťou a s Janou, jak Péťa musela do nemocnice. A předtím jak jsme chodili k tomu rybníku směrem za hřebčincem, a jak jsi tam za námi přišla. No, bylo by toho moc na vypočítávání. A tady mi to všechno znovu prochází hlavou. No, však zase budeme za nějaký čas vzpomínat spolu, jako loni na podzim.

Moc Ti, Viluško děkuju za tu sněženku a za bleduli. To je úžasné, jak z takové drobné hlavičky na člověka dýchne jaro a celý ten nezastavitelný život, který se vždy znovu probouzí a vždy znovu rozkvétá. To se nedá spočítat, kolikrát jsem ty Tvé dopisy (a jeden Hedin, v němž byla přilepena první sněženka – ovšem obyčejná – která mi doma vykvetla v květináči za mé nepřítomnosti) vyndával jenom proto, že si někdo z nás vzpomněl, že by se na ty kytičky chtěl ještě znovu podívat. A jsem také strašně rád, že mi píšeš, jak to na zahradě postupuje, a také o těch sýkorkách atd. a dokonce o dláskovi. Čtu si v tom stále znovu a představuji si to v barvách – a je mi dobře. Je v tom něco velmi uspokojujícího, že květiny kvetou, a že ptáci zpívají, a že slunce hřeje, i že padá zase déšť. Je to každopádně dobré vědět a plně si to uvědomovat. V mé blízkosti tu už proběhla chřipka i angína, ale já jsem to kupodivu (snad poprvé v životě) nedostal. Jinak jsem to obvykle chytil všechno hned. To je zvláštní. Páteř sice někdy trochu zlobí, ale ne moc; a tak jsem rád. Někaké drobnosti se sice vždycky vyskytnou, ale to se přežije. Naši mi vždycky v balíčku pošlou i několik sešitů, a tak mohu psát, co mi napadne. Janě jsem už ten Úvod napsal celý, ale má zatím jen 5 sešitů, s těmi dalšími mám potíže. Vrátili mi je, a tak jsem zvlášť žádal na generální prokuratuře, abych je mohl poslat. Už je to taky nějaký čas, ale ještě jsem odpověď nedostal. Teď to vůbec trvá všechno déle, než jak to bývalo z počátku. Poslední dopis od našich, který jsem dostal, byl odeslán 25. 2.; Tvůj dopis (poslední) byl z 11. 3., to už zcela určitě naši psali, ale Tvůj dopis přišel a jejich ne. Byl jsem z toho už trochu nervózní, až teď jsem se zase uklidnil, protože přišel jednak balíček a jednak tiskopis, což chodí bez velkého zpoždění a tak to je alespoň doklad, že holky ještě žijou. Jenže to víš, balíček je povolen jednou za měsíc, a tak těch dokladů moc není. Ale co, i tak jsou vítány.

Jednu pozitivní stránku to tu přece má, totiž že jsem se vnitřně nějak uklidnil. Heda už si poslední dobou často stěžovala, že se mnou už někdy není k vydržení, že jsem protivný až hrůza atd. (A podobné zkušenosti měla jistě i děvčata.) A to nějak ze mne spadlo. A pak si člověk duševně (alespoň po jisté stránce) taky odpočine; myslím, že pak budu pracovat zase jako kat, jako po "dovolené". Alespoň mám už teď do toho velkou chuť. Ještě že tu mohu psát ty své poznámky, myslím, že to člověka dost drží, když může něco smysluplného dělat. Jinak by se musel ukousat. Je to dost zvláštní – všude je zapotřebí lidí do práce, ale tady to neplatí. Vyšetřování bylo uzavřeno 11. ledna, od té doby se moc neděje. Začal jsem se tady učit španělsky, abych si pak mohl v originále přečíst nápr. Ortégu z Gasset. Mám alespoň dojem, že trochu využívám času.

Pozdravuj sousedy i Lidušku. – Doufám, že se operace zdařila nejen z hlediska chirurgů, ale také z hlediska pacientky. Velice jí to přeju. Vzpomínám na celou rodinu.

Viluško, moc Tě zdravím, přeju Ti hodně uklidnění a moc hezké jarní dny, v potěšení ze všech těch krásných květů na zahradce. Snad je někdy uvidím také na vlastní oči, vždyť jsem se na to už tolikrát chystal.

Zdar a sílu

Tvůj

Láďa

P.S. Máme změnu v adrese, i když se jinak nic nezměnilo; budeš-li psát - už předem děkuju, že na mne pamatuješ nezapomeň napsat novou! LH

P.P.S.S. Dnes (4. 4.) jsem dostal Janin dopis z Písku; ani jsi nenapsala, že tam Jana byla. Pomohla Ti trochu s něčím? Jsem rád, že alespoň ona mohla vidět ty první kvetoucí kytíčky na zahradě. – Ještě jednou vše dobré! Láďa